

Ο ΜΟΥΓΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ

Είναι γνωστός ό ξεσηκωμός τής νεολαίας τόν Μάη του 1968 στίν Γαλλία. Ζητούσαν ριζοσπαστικές καί επαναστατικές αλλαγές σέ όλα. Καί πάνω από όλα ... πολλές ελευθερίες! Έλευθερία από τά δεσμά του κράτους, από τά δεσμά του εκπαιδευτικού συστήματος, από τά δεσμά τής οικογένειας...

Ένας από τούς 'χαρισματικούς' ηγέτες του ξεσηκωμού ήταν καί ό Λινάρ. Όταν ή 'επανάσταση' ξεφούσκωσε καί αποδείχτηκε ΟΥΤΟΠΙΑ, ό Λινάρ έπεσε σέ κατάθλιψη καί έκανε απόπειρα αυτοκτονίας. Όταν συνήλθε από τό κώμα στό όποιο είχε περιπέσει, ήταν άγνώριστος· καί τό χειρότερο: **είχε χάσει τήν μιλιά του! Μουγγάθηκε!**

Η κόρη του, Βιργινία, έγραψε ένα βιβλίο πού κυκλοφόρησε πρότερον στίν Γαλλία μέ τόν τίτλο: **«Η μέρα πού ό πατέρας μου τό βούλωσε»!!!** Έκει θυμάται - **χωρίς νοσταλγία** - τίς άτέλειωτες πολιτικές συζητήσεις των γονιών της μέ τούς συντρόφους τους ΜΕΧΡΙ ΠΡΩΙΑΣ! Καί καταλήγει μέ τήν τραγική άπώλεια τής μιλιās του πατέρα της!...

* * *

Στίς 30 Ιουνίου γιορτάζουμε τήν σύναξη των άγιων Άποστόλων. Τιμάμε δώδεκα ανθρώπους, οί όποιοι - **άφοϋ ξαναβροήκαν τήν χαμένη μιλιά τους** - ξεσήκωσαν τόν κόσμο μέ τό κήρυγμα τους: *«Είς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ό φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ρήματα αὐτῶν»!*

Εἶχαν χάσει τήν μιλιά τους, όταν εἶδαν τόν Δάσκαλό τους νά συλλαμβάνεται καί νά όδηγείται στόν Σταυρό καί στόν θάνατο. Τότε μέσα τους, όχι άπλως 'ξεφούσκωσε' αλλά **πέθανε** ή έλπίδα ότι Αὐτός ήταν *«ό μέλλον λυτρουσθαι τόν Ἰσραήλ»!* Καί γι' αὐτούς ή 'επανάσταση' αποδείχθηκε μιá οὐτοπία· ένα ψέμα! Καί όχι άπλως... τό βούλωσαν, αλλά καί κρύφτηκαν καί δέν τολμοϋσαν νά ξεμυτίσουν από τό σπίτι τους.

Όμως ό Χριστός ... δέν τούς πουλπισε! Εἶχε έλθει στόν κόσμο, όχι γιά νά χάσει τήν μάχη, αλλά γιά νά τήν κερδίσει! *«Εξῆλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ»!* Καί πράγματι κέρδισε τήν πιό δύσκολη καί τήν πιό κρίσιμη μάχη: Νίκησε τόν θάνατο!

Συνέχεια στή σελ. 3

ΦΥΛΑΚΗ ΜΕ ΑΝΟΙΚΤΕΣ ΘΥΡΕΣ!

Τόν 14° αιώνα, ο Ρεϋνάλδος ο Γ΄ ήταν ηγεμόνας στο Βέλγιο. Στόν κόσμο ήταν γνωστός μέ τήν έπωνυμία «ό χοντρός», λόγω του πάχους του. Κάποια ήμέρα, ό νεώτερος αδελφός του Έδουάρδος έκανε πραξικόπημα, εκθρόνισε τόν αδελφό του καί τόν φυλάκισε σ΄ ένα έξοχο διαμέρισμα κάποιου κάστρου. Καμιά πόρτα του διαμερίσματος δέν ήταν κλειδωμένη. Ο Έδουάρδος δήλωσε επίσημα: Έάν ό αδελφός μου βγει από τό διαμέρισμα θά του ξαναδώσω τόν θρόνο. Τό πρόβλημα, όμως, ήταν ότι: οί πόρτες ήταν κανονικών διαστάσεων, ενώ ό Ρεϋνάλδος τόσο χοντρός πού δέν χωρούσε νά περάσει! Η λύση ήταν απλή: νά χάσει βάρος. Ο πονηρός Έδουάρδος, όμως, κάθε ήμέρα έστελνε στόν «φυλακισμένο» αδελφό του μιά τεράστια ποικιλία εκλεκτών φαγητών καί γλυκών. Αποτέλεσμα: ό Ρεϋνάλδος έγινε πού παχύς! Έλευθερώθηκε μετά από δέκα χρόνια, μέ τήν υγεία του άθλια, όταν ό αδελφός του σκοτώθηκε σέ μιά μάχη.

* * *

Τί τραγωδία νά κολλάει ό άνθρωπος σέ κάποια πράγματα, ακόμη καί όταν πρόκειται γιά σχετικά άθως άδυναμίες!

Θά πεί κανείς: Μά, τόσο κακό είναι νά τρώμε λίγο παραπάνω; Φυσικά καί δέν είναι!

Άλλά τό παραπάνω ιστορικό γεγονός δείχνει πώς τά πάθη μας, δηλ. οί χρόνιες άμαρτωλές μας συνήθειες, όταν μάς «σέρνουν από τή μύτη», τελικά καταστρέφουν τήν ζωή μας, καί τήν επίγεια καί τήν αιώνια.

Πώς μπορούμε νά βγούμε από τήν φυλακή τής άμαρτίας, στήν όποία παραμένουμε μέ τήν θέλησή μας;

* * *

Στίς 24 Ίουνίου, ή Έκκλησία μας τιμά

τά γενέθλια του άγιου Ίωάννου του Προδρόμου, του μεγαλύτερου όλων τών προφητών. Στο Εύαγγέλιο τής έορτής διαβάζουμε γιά τόν Ίωάννη:

- Τό δέ παιδίον μεγάλωνε καί δυναμωνόταν μέ τήν χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Μεγαλώνουμε, λοιπόν, καί έμεις πνευματικά καί στηριζόμαστε από τό Άγιον Πνεύμα. Νά, λοιπόν, πώς θά περάσουμε από τήν θύρα φυλακής τών παθών μας: Μέ τήν χάρη του άγιου Πνεύματος. Δηλ. μέ τήν μετοχή μας στά άχραντα Μυστήρια.

Γι΄ αυτό άκριβώς ήλθε ό Χριστός στόν κόσμο. Είναι άπίστευτη ή αξία τής άγίας Κοινωνίας. Πόσο τήν συναισθανόμαστε; Καί γιατί δέν καταλαβαίνουμε αυτό πού ένοιωθαν οί άγιοι; Προφανώς γιατί ύπάρχει καί μιά δεύτερη θύρα-πύλη πού πρέπει νά περάσουμε καί πού τήν περνούσε συνέχεια ό άγιος Ίωάννης:

- Καί τό παιδίον ήταν στίς έρήμους, μέχρι τήν ήμέρα τής ανάδειξής του ως προφήτου στό λαό του Ίσραήλ (Λουκ. 1, 80).

Άρα, ό δρόμος τής άσκησης είναι αναγκαίος γιά νά μπορέσουμε νά παλαίψουμε μέ τά πάθη μας. Πρέπει καί έμεις νά περάσουμε τήν πύλη τής «φυλακής» τών παθών καί νά βγούμε στήν δική μας «έρημο». Όχι τήν κυριολεκτική έρημο –τόπο άσκησης του Ίωάννη, αλλά **μέ τήν άσκηση (=προσευχή καί νηστεία) νά κάνουμε τήν ψυχή μας έρημη από πάθη**. Νά σβήσουμε τίς όποιες άμαρτίες μας. Αύτή είναι ή διαδικασία τής μετάνοιας καί τής έξομολόγησης.

Μόνον τότε θά γευθούμε τή χαρά τής έλευθερίας από τά πάθη καί θά γεμίσει ή ψυχή μας από αγάπη καί εύγνωμοσύνη πρós τόν Κύριο μας Ίησού Χριστό γιατί μάς οδήγησε σ΄ αυτόν τόν δρόμο τής σωτηρίας.

Άρχιμ. Ν.Κ.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ καί ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Στό τέλος τῆς ἡμέρας κάθε ἔμπορος κλείνει ταμειό, γιά νά ἰδεῖ πῶς πῆγαν οἱ δουλειές του, οἱ συναλλαγές τῆς ἡμέρας.

Κάθε χρόνο τό κράτος ζητάει ἀπό τούς πολίτες του φορολογική δήλωση, γιά νά ἐλέγξει τά οικονομικά τους.

Κατά τόν ἴδιο τρόπο, λοιπόν, καί ὁ κάθε ἄνθρωπος μιὰ ἡμέρα θά λογοδοτήσει γιά τίς σκέψεις του, τά ἔργα του καί τά λόγια του.

Ἀλήθεια, εἶναι ἀστείο πράγμα νά νομίζει κανεῖς πῶς ἐμεῖς πού καθημερινά κρί-

νομε πράγματα καί πρόσωπα δέν θά κριθοῦμε ποτέ οἱ ἴδιοι!

Ὅταν κρίνουμε τούς ἄλλους, κρατᾶμε τόν ἑαυτό μας στό περιθώριο τῆς ζωῆς μακριά ἀπό τό κέντρο. Γιά τόν καλοδιάθετο ἄνθρωπο ὅμως, ἔρχονται στιγμές – κυρίως τό βράδυ ἢ ὅταν εἶναι μόνος του – πού, θέλοντας καί μή, βάζει τόν ἑαυτό του στό ἐδώλιο. Ὑπάρχουν ὅμως καί μερικοί ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι αὐτό τό δικαστήριο, ὅπου μάρτυρας καί δικαστής εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος καί ἡ συνειδήσή του, τό ἀποφεύγουν συστηματικά, ἀναλώνοντας τόν

Συνέχεια ἀπό τί σελ. 1

Ἄνεστη ἐκ νεκρῶν! Καί φανερώθηκε ἐπανελημμένα στούς ἀπελπισμένους μαθητές Του. Τούς ἔδειξε ὅτι ἡ ἀληθινή ἔπανάσταση δέν ἦταν οὔτε παραμύθι οὔτε οὐτοπία. Εἶχε ἤδη ἀρχίσει μέ τήν δική του **ΑΝΑΣΤΑΣΗ!**

Καί μετά ἀπό πενήντα μέρες τούς «ἐντυσε» μέ τό Πανάγιο Πνεῦμα! Τούς φώτισε! Τούς ἀγίασε! Τούς δυνάμωσε! Καί **ΤΟΥΣ ΑΝΟΙΞΕ ΠΑΛΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ!** «Καί πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι...!» Καί τούς ἔδωσε, ὄχι ἀπλῶς τήν μιλιὰ πού εἶχαν πρῖν, ἀλλά τούς ἔκανε «**ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ ΤΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ**» καί «**ΒΡΟΝΤΕΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΔΟΓΜΑΤΩΝ**»!

Οἱ πρῶν ἄφωνοι καί ἄλαλοι, ξεχάθηκαν στόν κόσμο κηρύττοντας τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καί τό ἔκαναν μέ τέτοια σιγουριά καί μέ τέτοια τόλμη, πού - ὅσο ζοῦσαν - καμμία δύναμη τῆς κόλασης καί κανένα βασανιστήριο δέν κατάφερε νά τούς κλείσει τό στόμα!

Καί ἀπό τότε, ἔστω καί ἂν τό σαρκικό τους στόμα τό ἔκλεισε ὁ μαρτυρικός τους θάνατος, κάθε τι δικό τους **ΦΩΝΑΖΕΙ**. Καί θά φωνάζει γιά πάντα!

- **Φωνάζουν** τά κείμενά τους: τά ἅγια Εὐαγγέλια καί οἱ Ἐπιστολές τους!
- **Φωνάζουν** τά χαριτόβρυτα καί ζωηφόρα ἅγια λείψανά τους!
- **Φωνάζουν** οἱ ἀλυσίδες, μέ τίς ὁποῖες δέθηκαν γιά τήν δόξα τοῦ Χριστοῦ!
- **Φωνάζουμε κι ἐμεῖς**, τά πνευματικά τους παιδιά, πού μᾶς ἔβγαλαν ἀπό τό σκοτάδι τῆς πλάνης καί μᾶς ἀναγέννησαν μέσα στήν ἅγια Κολυμβήθρα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.
- **Ὅλα καί ὄλοι μαρτυροῦμε καί φωνάζουμε:** Ἡ (ἐπ)Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι γεγονός χειροπιαστό. Καί μᾶς καλεῖ στόν ἀγῶνα καί γιά τήν δική μας «ἀνάσταση»!

Ἀρχιμ. Β.Α

έαυτό τους στην έξωστρέφεια. Προτιμοῦν ὀτιδήποτε θά τούς ἔσπρωχνε ὄλο καί περισσότερο σέ βαθύτερο σκοτάδι, παρά νά ἀναδυθοῦν στήν ἐπιφάνεια, στό φῶς.

Ἡ τάση νά ἀρνεῖται κανεῖς τήν ἐνοχή του ἢ νά τήν καταστέλλει ἢ ἀκόμη νά γελοιοποιεῖ τήν ἀμαρτία του, δείχνει ἀπό μόνη της τόν φόβο τῆς κρίσης. Σήμερα ὁ ἄνθρωπος ἀποφεύγει, τοῦ εἶναι δυσάρεστο, νά μιλάει γιά ἀμαρτία, κρίση, εὐθύνη τῶν πράξεων του, ὅπως ἀκριβῶς τοῦ εἶναι δυσάρεστο νά μιλάει γιά τόν καρκίνο. Ὅταν κάποτε ὁ μέγας πολιτικός τῆς Ἀμερικῆς Daniel Webster (Γουέμπστερ) ρωτήθηκε ποιὰ εἶναι ἡ πιό σοβαρή σκέψη πού τόν ἀπασχόλησε ποτέ, ἀπάντησε: ἡ δική μου εὐθύνη ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ· καί ἡ στιγμή πού θά λογοδοτήσω γιά τίς πράξεις μου!

Καί ἐμεῖς, εἴτε μᾶς ἀρέσει εἴτε δέν μᾶς ἀρέσει, μιά ἡμέρα θά κληθοῦμε νά δώσουμε λόγο γιά τήν ζωή μας· πῶς τήν ἀξιοποιήσαμε. Θά τό ἔχετε προσέξει, πῶς ὅταν κάποιος ἀνοίγει θέμα γύρω ἀπό ὑπαρξιακά ζητήματα, οἱ περισσότεροι συμπεριφέρονται σάν τόν Λουδοβίκο τόν ΙΣΤ΄, ὁ ὁποῖος ἀπαγόρευε νά μιλᾶνε μπροστά του γιά τόν θάνατο! Καί ὅμως! Ὅλα τά πέπλα πού μέχρι τώρα μᾶς χώριζαν ἀπό τόν ἑαυτό μας, ἀπό τούς ἄλλους, ἀπό τίς ψεύτικες δικαιολογίες πού προφασίζομασταν γιά νά διαπράξουμε τό κακό, θά πέσουν μπροστά στό παντέφορο ὄμμα τοῦ Θεοῦ. Καί τότε θά ἰδοῦμε τόν ἑαυτό μας στήν πραγματική του μορφή.

Τό γεγονός ὅτι μιά ἡμέρα ὁ Θεός θά μᾶς δικάσει δέν εἶναι τόσο φοβερό, ὅσο ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο καθημερινά σφυρηλατοῦμε τήν ζωή μας.

Ὅμως! Ἔχομε καί μιά παρηγοριά. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς λέει: Δέν ἦρθα στόν κόσμο γιά νά τόν κρίνω ἀλλά γιά νά τόν σώσω. Ἡ παρούσα ζωή εἶναι ζωή ἐλέους, συγχώρησης, συγγνώμης· ἡ μέλλουσα ζωή εἶναι ὁ χειμῶνας τῆς κρίσεως!

* * *

Κάποτε ἕνας ἐγκληματίας χάρηκε ὅταν ἔμαθε πῶς ὁ δικαστής στόν ὁποῖο θά παρουσιαζόταν ἦταν ὁ δικηγόρος πού κάποτε τόν εἶχε “ξελασπώσει”. Ὅταν ὅμως ὁ δικαστής κάθισε στήν καρέκλα, τοῦ εἶπε: Ναί, ἐγώ εἶμαι· σέ θυμᾶμαι· τότε ἤμουν ἕνας ἀπλός δικηγόρος καί ἔκαμα ὅτι μπορούσα γιά τήν ἀθώωσή σου· μά τώρα πιά, ὅπως βλέπεις, τά πράγματα ἔχουν ἀλλάξει· ἡ δουλειά μου δέν εἶναι πλέον νά υπερασπιζομαι ἀλλά νά ἀποφασίζω. Θά ἀκούσω μέν τίς μαρτυρίες, ἀλλά ἡ ιδιότητά μου μοῦ ὑπαγορεύει νά ἀποφασίζω σύμφωνα μέ τόν ὄρκο τοῦ ἀξιωματός μου!

Καί γιά μᾶς, ἀδελφοί μου, ὅσο βρισκόμαστε σ’ αὐτήν τήν ζωή, ὁ Χριστός εἶναι ὁ υπερασπιστής μας. Ὅταν φτάσωμε στό τέλος τῆς ζωῆς μας θά εἶναι ὁ Κριτής μας. Ὅσοι στήν παρούσα ζωή ἔζησαν σύμφωνα μέ τό θέλημά Του, ἐκείνη τήν ἡμέρα ἡ συνάντησή τους μαζί Του θά εἶναι ὅπως ἕνας ἄνθρωπος συναντᾶει τόν ἀγαπημένο του Πατέρα!

Ἀρχιμ. Α.Μ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος

Υπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης *

Τηλ. 26820 51161 * Κωδικός 1984

Ἰ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ, 48100 ΠΡΕΒΕΖΑ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2010 * Ἀρ. Φύλλου 323 * Ἔτος Λ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 23970 23313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

